

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Štev. II.

Ljubljana, dné 1. novembra 1895.

III. tečaj.

Res je šel!

Y nedeljo bom pa šel — v nedeljo bom pa šel!« prepeval je oni dan Zajčev Slavko na Vratarjevem pragu.

»Kam boš šel, Slavko, kam?« popraša ga Vratarjeva Micika.

»Nekam, pa ne povem, kam,« odgovori Slavko.

»Nu, le povej, Slavko; saj ne bo nič hudega, če poveš,« sili Micika.

Sedaj se pa Slavko nasmeje, dene prstek v usta, veselo pogleda okoli sebe, pa zopet zapoje: »V nedeljo bom pa šel . . .«

Počakajte malo, mali nagajivčki, vam pa jaz povem, kam bo šel Slavko v nedeljo. Kam neki? — v cerkev bo šel v nedeljo. Tako so mi vsaj povedali njegova dobra mama. Nikar pa ne mislite, da je Slavko že tako velik, kakor ste vi drugi. E, majhen je še, majhen. Komaj je star tri leta, visok je pa malo več, kakor tri pedi. Sicer pa je čvrst in vesel dečko. To vam zna moliti in peti, kakor bi hodil že tri leta v

šolo. Res, nosi še petelinčkove hlačice, vendar pa že precej razume njegova drobna glavičica. Še Jejčkov Pepček, ki teka že tretje leto v našo šolo, se čudi, če začne Slavko praviti, kaj zna. Saj pa tudi lahko mnogo zna. Komaj je začel dobro govoriti, že so ga naučili mama moliti molitvico v čast angeljčku varihu. To je vsak dan ponavljal zjutraj in zvečer in jo zares lepo zna. Poje pa najlepše tisto

Mladi smo vojaci še,
Sučemo že sabljice
Na povelje bobnarja,
Ki na boben ropota:
Taram, taram . . .

Nekega dne se Slavko kar spomni, da mora iti tudi on v cerkev, da bo pri sveti maši. Mama so ga tolažili dolgo časa, češ »si še premajhen«. Toda Slavko ni bil zadovoljen s tem. Na prste se je postavil ter visoko vzdignil ročici, da bi pokazal, kako je že velik. In ker je le prosil, naj gre vendar v cerkev, so mu obljubili, da bo šel, kadar se bo naučil lepo moliti »oče naš« in bo tako velik, da bo lahko pogledal na mizo. To je bilo sedaj dela s tem malim učenčkom. Vsak dan je stal vsaj dvakrat pred mamo ter molil za njimi »oče naš«. Pa težko je šlo, težko. Kadar je prišel v molitvici do tam: »Daj nam danes naš vsakdanji kruh«, vselej je hotel Slavko pristaviti, da mora biti kruh bel. Ko so mu pa povedali mama, da bo dal Bog belega kruha, če bo priden, privadil se je celi molitvici.

Moliti je torej Slavko znal. Ali kaj hočemo, ko je pa rastel le počasi. Vsak dan je tekkel k mizi, stopil je prav ravno na prstke, visoko privzdignil svojo drobno glavico ter skušal pogledati na mizo. To je šlo pa le počasi. Ni mogel pogledati na mizo, pa ni mogel. Slednjič se mu je pa tudi to posrečilo. Bilo je ravno v petek opoldne. Solski zvonec v samostanski šoli je ravno zapel in pri vratih so se poslavljalje učenke s »hvaljen boži Jezus Kristus« ter hitele s praznimi želodčki k polni skledi domov. Pri Zajčevih je bila tudi že skleda na mizi in je čakala, kdaj jo bodo začeli prazniti. Odmolili so bili že molitvico pred jedjo. Slavko je komaj čakal, kdaj mu bodo dali žlico v roko. Silno lepo je

dišala jed. Kaj radoveden je bil naš mali znanček, kaj bo jedel. Kar je mogel, stegnil se je, da bi videl, kaj je v skledi. V tem hipu pa zakriči: »Ata, mama, štruklji so! V nedeljo pa že pojdem v cerkev.« — Od tistega dne pa je Slavko pri vsaki priliki zapel: »V nedeljo bom pa šel!«

Moliti je Slavko že znal in na mizo je bil tudi pogledal. Sedaj je samo še čakal nedelje. Na zadnje pa je prišla tista srečna nedelja. Mama so Slavkova lepo umili in oblekli, ata pa so vzeli iz omare Slavkov novi klobuček in hajdi — Slavko gre z očetom v cerkev k sveti maši.

Nekam možato je stopal naš znanček, ko je šel prvič v cerkev. Vendar se je pa oprijel očetove suknje. Morda se je bal, da bi se zamešal med ljudmi. Tam na desni strani pred Marijinim altarjem sta se vstopila v cerkvi. Kmalu so zapele orglje in sv. maša se je pričela. Slavko je imel celo sv. mašo ročici lepo sklenjeni in pazljivo gledal na altar.

Prišedši domov ni mogel Slavko dopovedati, kako lepo je v cerkvi. Samo to bi bil še rad vedel, kje pojejo tako lepo. Petje je samo slišal, pogledati nazaj si pa v cerkvi ni upal, ker je vedel, da se ne sme. Zato je pa doma svojo mamo popraševal, kdo je pel v cerkvi. Nu, ker je bil Slavko res priden, so mu razložili mama tudi to. »Veš«, tako so začeli praviti, »tako pojejo tiste pridne učenke iz samostana. Saj sva jih zadnjič srečala, ko so šle tako lepo mirno in v vrsti domov iz cerkve. Posebno lepo poje Simšičeva Ivanka, Lekšanova Micika in pa Miloševa Pavlica; druge jim pa še pomagajo.« »O, sedaj pa že vem, kdo zna tako lepo peti,« začne hitro mali Slavko. »Mama, kdo sta pa tiste gospe, ki hodita s temi pridnimi učenkami?« izprašuje dalje radovedni Slavko. »I, kaj ne veš, to sta častiti sestri Šerafika in Metoda. Zadnjič sem ti že pravila, ko sva jih srečala, da se jim moraš lepo odkriti in jih pozdraviti s »hvaljen bodi Jezus Kristus«. Zapomni si, kadar vidiš tiste dobre gospe, vselej moraš tako storiti.« Tako so učili mama svojega dobrega otroka. »O, saj bom, mama, prav gotovo jih bodem lepo pozdravljal,« obetal je Slavko.

Naš mali sitnež, Slavko, hodi sedaj, ko je še ugodno vreme, prav pridno v cerkev. Stariši so ga prav veseli, pa tudi angeljček varih je gotovo zadovoljen ž njim in ga je skoraj gotovo že zapisal v »zlato knjigo«.

Fr. — ek.

Prvi vernih duš dan.

Mi mladi bralci, ki imate še dragega ateja in ljubo mamo, pač še ne veste, kaj je vernih duš dan. Jaz lansko leto tudi še nisem vedel, a letos je to drugače.

Pokopališče je polno pobožnega ljudstva, ki obuja danes ob okrašenih grobovih spomine o znancih, prijateljih ali sorodnikih. Tudi jaz sem se jim pridružil, a ne s čuti, ki so me prešinjali druga leta, ko mi je bila pot na pokopališče tako lahka. Videl sem pač tu pa tam hčer, sina, ki sta plakala za roditelji, videl sem mater, ki je točila solzé za ljubljnim detetom, videl sem mladeniča, ki je brisal oko za iskrenim prijateljem — i meni se je pri teh prizorih duša vtopila v globokò žalost. Ah, trikrat nesrečni otrok, katerega za vedno zapusti skrbni oče!

Take misli so se mi budile v glavi, ko sem stopal od groba do groba ter hvalil Boga, da je meni tako milostiv.

In letos? Letos ne pohajam po grobišču, ne oziram se po lučicah, ki tako turobno brlé na grobovih; ne pregledujem vencev s svilnatimi trakovi in zlatimi napisi: pred visokim razpelom klečim sam s povešeno glavo in sklenjenimi rokami, moj duh pa biva daleč, v domačem kraju, na domačem pokopališču, kjer snivajo smrtno spanje — moj predragi, preljubi oče! Da bi mogel vsaj z brati, s sestrami ob dragem grobu skupno moliti, lažje bi trpel današnjo žalost. Ali ne, sam sem na tujem pokopališču mej tujci, nimam nikogar, da bi mu potožil svojo bridkost. Nikdo me ne sliši? Da, da,

On, h kateremu obračamo vsi proseče oči, On bo uslišal prošnje moje, mojih bratov in sester!

Letos mirno klečim in goreče molim — in prvi-krat čutim, kaj se pravi obhajati vernih duš dan. Bog vas obvaruj, dragi čitateljčki, da bi še dolgo, dolgo ne čutili tega, kar jaz čutim. Prosite Boga, naj vam ohrani dobre stariše; pridno jih slušajte in delajte jim veselje, kolikor le morete — dokler jih imate!

A. Z.

Sirota.

Nebó zakriva črn oblák
In moje srce — toge mrak.
Nikogar ni, nikogar ni,
Ki naj mi lice razvedri.
Ah, ateja in mamico
Zagreblí so mi v jamico.
Nikogar ni, nikogar ni,
Ki naj mi lice razvedri.
Od doma so odgnali me,
Po svetu so poslali me —
Nikogar ni, nikogar ni,
Ki naj mi lice razvedri.
Ve ptičice, ve ptičice,
Bodite mi sestričice,
Z menoj med svet letite,
Veselo žvrgolite,
Radostno mi prepévajte
In srce mi ogrévajte.
Dobrotni Bog, na križ razpet,
Ti vódi mene v tuji svét
Ti hrani me, ti brani me,
Da vruga moč ne rani me!
In ti, in tí, domači kraj,
Kjer raste mí le trnje zdaj,
Ti jedno rožico mi daj,
Da jo ponesem v daljni svet,
Kot drag spomin otročjih let.

Smiljan Smiljanič.

Jesenske podobice.

(Piše Janko Barlé.)

III.

Pogostoma so se oglaševali zvonovi v zvoniku. Njihov glas je bil prazničen in slovesen, ali ni bilo to veselo pritrkavanje, kakor drugekrati. Zvonili so vsi zvonovi skupaj, ravno tako, kakor ko k pogrebu zvoní. Res niso pokopavali nikogar, vendar je bilo na vaškem pokopališču vse živo ljudij. Niso bili vsi na kupu, nego tu jih je bilo nekoliko, ondi zopet, kakor bi jih kdo razsejal. Skoraj pri vsakem grobu jih je bilo. Resnoba se je vsakemu zrcalila na licu. Mnogi so pokleknili tja v travo, vsem so se premikale ustnice v pobožni molitvi in mnogim in mnogim so se lesketale oči, kot da bi jih bile solze orosile. In bile so solze, pa kaj ne bi, saj je bil dan, ko se vsakdo spominja svojih pokojnikov. Na dan vseh svetnikov popoldne je bilo.

Hladen vetrec je pihal, premikal je porumenelo listje na dveh starikavih lipah, kateri sta rasli pri vhodu na pokopališče, in marsikateri list se je zazibal in padel na zemljo, kjer je bilo že obilo njegovih tovarišev. Solnčece je včasih pokukalo izza oblakov, kateri so bili razsejani na nebesnem obzorju in razsvetilo celi kraj z nekakovo rumenkasto svetlobo. Nu, pa tudi druge svetlobe je bilo na pokopališču. Skoraj na vsakem grobu je bila po jedna ali več sveč. Veter je premikal goreči plamen zdaj na to, zdaj na ono stran. Zdelo se ti je, da svečica zdaj, zdaj ugasne, kar je zatrepetala in zopet lepše gorela. Na marsikaterem grobu so jesenske cvetlice žalostno kvišku molele svoje glavice, kakor da bi hotele povedati, da tudi one kmalu povenejo. Še jeden mraz in ne bode jih več. Drugod splela je dobra roka venček iz zelenih smerekovih vejic, povila vanj belih cvetic in ga ovila okrog lesenega ali pa železnega križa. Oj, koliko težkih vzdihov, koliko skelečih solz je bilo privitih morda k vsaki vejici, k vsaki cvetki!

Raznih ljudij je bilo na pokopališču. Moških, ženskih, starih, mladih, starcev in otročičev, saj je imel vsak ondi kakega pokojnika, ta očeta, oni mater, jedni

otročiče, drugi brate ali sestre, tretji dobre prijatelje. Vseh molitve so se gotovo združile v jednom, da dobri Bog podeli onim, kateri počivajo ondi, miren pokoj in nebeško kraljestvo.

Prav blizo velikega križa je bil majhen grobek. Okrašen je bil z malim železnim križem, kateri je stal na kamenitem podnožju, okrog katerega je raslo nekoliko jesenskih cvetlic. Na mali pločici, katera je visela na križu, zapisane so bile s pozlačenimi črkami besede: »Tukaj počiva naša Ivanka«.

Majhen grobek, vendar je klečalo pri njem več otročičev in pa oče in mati. Plakali so vsi, znak, da so vsi ljubili malo Ivanko. In kaj je ne bi! Ivanka je bila dobro detešče. V šolo še ni hodila, vendar je znala že vse molitvice na izust in stariše je vedno ubogala. Vsakdo, kdor jo je poznal, jo je ljubil, a ljubil jo je tudi ljubi Bog, zato jo je pa vzel k sebi. Pretekle zime so jo položili v malo belo tružico in odnesli na pokopališče.

Lepo so gorele svečice na njenem grobu, tiho so šepetali njeni stariši, bratci in sestrice molitvice in se spominjali dobre Ivanke. Nu, saj pa tudi ona izvestno ni pozabila na nje, prosila je ona gori v nebesih nebeškega Očeta, da jih jedenkrat vse združi v nebeški domovini.

Žalostno so doneli zvonovi, solnčece se je skrilo za goré in mrak se je jel vedno hitreje spuščati na zemljo, dokler se niso pokazale na nebu prve zvezdice. Svečice na grobovih so jele dogorevati, ljudje so se, dasi težko, poslavljali od milih pokojnikov in odhajali proti domu, da ondi zopet molijo za vse verne duše v vicah. Naj bi dobri Bog uslišal njihove pobožne molitve!

Gotovo ni nobenega med vami, dragi moji mladi čitatelji, kateri ne bi imel tega ali onega med pokojniki. Spominjajte se jih često v svojih molitvicah; molite za nje, saj Bog tako rad usliši molitvice nedolžnih otrok. Povrnili bodo vam vaši pokojniki obilno, kar jim boste s tem dobrega storili.

Angelj varih.

ete, pridno bodi,
 Angelj tvoj povsod
 Verno s tabo hodi,
 Kaže pravo pot.

Vselej ti pomaga,
 Trudi se s teboj,
 Ko zaliva sraga
 Potni obraz tvoj.

Rožice cvetoče
 Z roso ti poji,
 Ko z nebá pekoče
 Solnce jih suši.

Kadar za grmačo
 Sedaš v mehka tla,
 On odvráča kačo,
 Brani vsega zla.

V togi ti umeje
 Brisati oči,
 A s teboj se smeje,
 Ko se smeješ ti.

Do večera nudi
 Svojo ti pomoč,
 A po dnevnem trudi
 Zate bdi vso noč.

Greg. Gornik.

»Grande Trio!«

Ne vem dobro, kdaj da je bilo — ali bolj na jesen, ali še po leti. Toda toliko vem, da je bilo; saj sicer ne bi bili naslikali. In to naj tudi vam zadostuje. Ali sedaj moram povedati, kaj je bilo. »Grande Trio!« Ali sedaj veste? Nič ne veste, kakor jaz nisem vedel, dokler nisem videl. Videl sem pa tako-le:

Takrat torej, ko je to bilo, prišli so v našo vas trije — mož, žena in deček. Kaj so bili, ne vem. Ljudje so rekli, da so bili cigani. Ali ljudje se včasih tudi motijo. Ti trije so hodili po vasi. Zadej oče in mati, spredaj pa deček. Ta deček je imel na prsih in na hrbtu velik papir, rdeč kakor škrlat. Na njem pa je bilo zapisano z zlatimi črkami: »Grande Trio!« Ker je bilo v naši vasi še mnogo ljudij iz one dôle, ko otroci še niso hodili v šolo — ali ne zato, ker so bili leni, marveč zato, ker še nobene šole ni bilo pri nas, — zato torej niso znali brati. Tem je pomagal deček s tem, da je kričal po vasi na vse grlo: »Grande Trio! Ljudje dragi, Grande Trio, drevi na Ravnikovem skednju!« Ljudje so gledali in poslušali, otroci seveda najbolj.

Zvečer je tiščalo vse na Ravnikov skedenj v komedijo; zakaj nihče ni vedel, zakaj se prav za prav pojde. Še oče Ravnik, ki je posodil skedenj, ni vedel zvedavim ljudem povedati družega, kakor to, da bode taka reč, kakor je še niso doživeli, tudi stari ljudje ne. — Zato pričakuje vse, kaj bo. Vsak preriva in odriva s komolci, da bi bolje videl. Otroci so se vgnezdili po senu in slami; kjer je kaj prostora, povsodi kuka nekaj glav v skedenj.

Sedaj pride zopet deček z onim rdečim plaščem in zlatimi črkami. Za njim oče in mati. Ta dva sedeta k mizi. Mati vzame iz zelenkaste vreče kitaro, oče nastavi na usta klarinet, deček se pa vstopi za mizo. Tedaj oče zapiska, mati zabrenka na strune, deček pa začne peti. Piskali, peli in brenkali so, da je vse skozi ušesa letelo. Nekaj časa so ljudje gledali in poslušali, ali kmalu so se začeli poizgubljati in nazadnje je bil »Grande Trio« sam. — Poslušalci so pa sodili tako, da Kojčeva har-

monika bolje poje in da ima Pikonova Marjeta lepši glas kot ta deček.

Ljudje so naglo pozabili »Grande Trio«, toda ne tako pa otroci. Zlasti Ravnikova Jožek in Malka nista pozabila. Drugi dan sta takoj hotela igrati »Grande Trio«. Na vrtu sta prevrnila stolčke. Tega nista storila zato, da bi se ložje sedelo, ampak zato, da je bilo videti bolj imenitno. Malka je vzela staro kitaro, na katero je menda pred davnim časom nekdo brenkal. Na njo je nategnila

dve vrvici — mesto strune. Mali Jožko je pa privezal na ravnilo palčico. Ta je bila njegov klarinet. Potem sta pričela piskati in peti, da je bilo kaj. Toda tega nista pomislila, da dva ne moreta narediti »trio«. Za »trio« je treba treh. To je bržkone bolje vedel Ravnikov Nivaš. Morebiti je tudi gledal in poslušal slavni »Grande Trio«. Kdo vé za vse pasje muhe? Komaj sta začela gosti, priteče Nivaš ter sede med nju. Prav drobno pogleda, dvigne glavo, da se mu povesijo dolga ušesa, odpre gobček in začne cviliti. Čimbolj sta pela in vpila Jožek in Malka, bolj je dvigal glas tudi Nivaš. To jima je bilo všeč.

Drugi dan so vedeli vsi otroci v šoli, da znajo Jožek, Malka in Nivaš narediti »Grande Trio«. Po šoli je vse pridrlo k Ravniku, da bi videli to novost. Spravili so se v senco sredi vrta. Trio je bil v sredi, krog njega v travi je pa kar mrgolelo otrok. Trio prične. Nivaš, kateremu je bilo piskanje silno neprijetno, je cvilil in cvilil, da mu je sapa pohajala. Otroci so se smejali in kričali in uganjali tak vrišč, da se je razlegalo po dobrih. Niso se menili za drugo, kakor za trio. Zato niso zapazili Ravnikovega očeta, ki so prišli s šibo nad nje. »Ali greste iz trave?« zavpili so jezno nad otroki. Kakor bi odrezal utihnil je »trio«, otroci so jo pa pocedili po vrtu na vse vetrove. Vsak je šel, kar je mogel, da bi utekel leskovki. »Še enkrat!« zažugali so domačima — in s tem »še enkrat« je bil končan vaški in otroški »Grande Trio«.

A. S. Basnigoj.

Zapor ga je izučil.

Gužnov Milče je bil porednež prve vrste; povsod ga je bilo polno in, kjer so otroci napravili kako neumščino, je bil gotovo tudi Milče poleg.

Posebno rad pa je zmerjal ljudi na potu, katere je srečaval. V šolo gredé se je kar vsakega lotil, kogar je na poti došel ali srečal; jel ga je zmerjati in obšipati z najgršimi priimki, ne da bi ga bil pozdravil z lepim krščanskim pozdravom: »Hvaljen bođi Jezus Kristus!«, kakor so ga učili v šoli gospod kapelan. Pa to mu še ni bilo dovolj, da je tako grdo oblajal vsakega človeka na cesti; še mirne ljudi je napadal, posebno stare ženice niso imele miru pred njim. Zaletaval se je za njimi ter jim je metal pesek ali blato v obraz. Če so ga pa hotele razžaljene starke kaznovati, se jim je hudomušno rogal ter je zbežal hitrih nog.

O njegovem grdem obnašanju so zvedeli tudi gospod učitelj in so ga že mnogokrat kaznovali; pa le vse ni nič pomagalo. Tudi stariši so mu večkrat nala-

gali različne kazni in ga sto- in stokrat svarili zaradi nedostojnega razgrajanja med potom. A njihovi opomini so bili podobni onemu semenu v Gospodovi priliki, ki je padlo na pohojeno cesto; zakaj poredni Milče jih ni poslušal, ampak komaj je prestal kazen, bil je poprejšnji hudobnež.

Česar pa niso dosegle ne besede, ne kazni starišev in gospoda učitelja, to je storil strah v temni ječi. Naj takoj povem, da je bil Milče kljub svoji porednosti strahopetec od nog do glave; posebno teme se je bal kakor same hudobe. Komaj je nastal večerni mrak, ni se upal ganiti od matere ali očeta; za nobeden denar ga nisi spravil po noči po kakšno reč na podstrešje ali kam drugam, kjer je bila gosta tema.

Tisti čas se je naselil v vasi, kjer so bivali Južnovi, star, resen mož; prišel je iz tujine in si je za malo svotico denarja, ki si ga je bil prihranil v mladosti, kupil majhno kočo, ki je stala za vaško cesto, že precej oddaljena od drugih hiš.

Starček je bil zelo pobožen ter je hodil redno vsaki dan v bližnji trg k sveti maši, od katere se je ravno v istem času vračal domov, ko so hodili vaški paglavci v šolo. Prve dni so se ga še razposajenci nekako bali, a komaj je preteklo teden dnuj, začeli so mu nagajati in se raznovrstno norčevati ž njim, posebno, ker se je opiral na precej debelo, neokleščeno palico, s katero je večkrat — ali iz navade, ali iz kakega namena, ne vemo — naredil velik križ ob tla, ter je vselej zamrmal neke neznane besede. To je bilo kakor nalašč za take poredne nagajivce.

Hitro so opazili to nenavadno navado starčkovo, ter jo tudi dobro porabili v svoje nepoštene otročarije. Seveda je bil Milče prvi, ki je začel moža oponašati in se mu posmehovati. Vsekal si je nekje v gozdu precej debelo palico, kakoršno je imel tuji mož, ter jo je skrival v nekem varnem grmu. Ko pa je divjal zjutraj s tovariši v šolo, šel je često v oni grm po spravljeno palico ter je začel, približevaje se starčku, delati velike križe po cesti, ter se norčevati s sivolasim možem. Častitljivi starček ga je svaril z lepo in ostro besedo; pa bolj ko ga je opominjal, bolj razposajen je bil drzni nagajivček.

Celó njegovim tovarišem, ki so mu od začetka pomagali, zdelo se je preveč in so ga zatožili doma očetu in materi.

Huda kazen je zadela doma Milčeta. Najpoprej je bil pošteno tepen in poleg tega se je moral celi dan postiti; pa še nekaj hujšega je moral prestati! Približevali so se ravno velikonočni prazniki, katerih se vaška mladina vsako leto toli veseli. Pa je tudi prijetno, ko možato stopajo mladi šolarji v lepi novi obleki proti cerkvi, da obiščejo tam križanega Odrešenika in ga ponižno molijo. Milče pa letos ni dobil nove obleke, katera mu je bila obljubljena in katere se je tako zelo veselil. V svoji vsakdanji, semtertje že nekoliko zakrpani obleki je moral iti v cerkev. Njegovi tovariši so nalašč bolj ponosno stopali pa drug drugemu kazali, kaj je kateri novega dobil za prelepe velikonočne praznike. Toda Milčetu še ni bila zadosti ta kazen; potreboval in iskal je sam še hujše, ki jo je tudi staknil, precej, ko se je zopet šola začela po praznikih.

Ko se je vračal s svojimi sošolci iz šole, jih je našuntal, da so si vsi poiskali dolge palice, s katerimi so se redno vsaki dan približali koči ter začeli razbijati po lesenih stenah in vratih — imel je namreč mož vrata vedno zaprta, dasi je bil doma — in zmerjati starčka.

Večkrat se je sicer prikazal pri vratih ter je zažugal razposajencem, pa kaj si hoče, v tem trenutku so bili paglavci že Bog vé kje. Ker se je to le velikokrat ponavljalo, premišljeval je starček, kako bi kaznoval grdo porednost in se rešil nagajivih dečkov; končno pa se mu je rodila pametna misel v osiveli glavi.

Bilo je lepega pomladanskega dné; solnce je že poljubljalo s svojimi oživljajočimi žarki v pomladanskem cvetju zibajočo se naravo in kazalec na uri se je že pomikal proti poldnevu, torej k tistemu času, ko se vračajo šolarji iz trga. Dobro vedoč, da ga tudi danes obiščejo mladi nagajivci, zapusti starček svojo izbico, vrata samo pripre ter se skrije v listnico. Ni mu trebalo dolgo čakati, kar priletijo razposajenci z navadnimi palicami v rokah ter hité naravnost h koči. Nekoliko časa zmerjajo starčka, potem pa odidejo; le Milče še ostane

ter tolče po koči. Zdajci pa se še celó približa vratom ter se z vso močjo zaleti vanje; pa joj, vrata se odpró in Milče je v kletki, zakaj takoj pristopi iz listnice zaničevani in užaljeni mož k vratom ter jih zapre. Milčeta pa tira v temno čumnato, kamor ni prišel ni jeden žarek luči.

Milo je zdihoval naš znanček v temni ječi ter je prosil staréka, naj ga izpusti, saj mu ne bode nikoli nič več naredil . . .

A mož je bil gluh za vse njegove mile prošnje; zaklene čumnato ter gre Milčetovim starišem naznanit, da ostane njihov sin pri njem do drugega jutra.

Akoravno je srce materino in očetovo navadno rahločutno, vendar Južnovi niso ugovarjali staréku ter so obljubili, da pridejo šele drugo jutro sami po hudobnega sinčka.

Grozne trenutke je preživel ubogi Milče v temni čumnati in še sedaj, čeravno je že nosil nekaj let vojaško suknjo, trdi, da so bili ti trenutki najhujši v njegovem življenju, kakoršnih si ne poželi nikdar več.

D drugega jutra so na vse zgodaj prišli Milčetova mati k staréku, da rešijo sina iz temne ječe.

O, kako prosečemilo je pogledal Milče svojo mamico, ko je odprl mož čumnato.

»O mati«, vskliknil je, »rešite me, nikdar več ne bodem zmerjal tujih ljudij in vas bom vedno ubogal, o, prosim, prosim!«

»Pa obljubiš tudi, da bodeš pustil srečajoče ljudi pri miru in jih boš le prijazno pozdravljaj z besedami: »Hvaljen bodi Jezus Kristus«? In, da ne boš več tega starega moža zaničeval in oponašal?«

»Obljubim, obljubim vse, vse bom storil — samo rešite me.«

»Torej naj pa bo; pa pojdi z menoj, poprej pa še moraš strica prositi odpuščanja!«

Ves skesan je hitro pokleknil Milče pred moža ter s solzami v očeh prosil, naj mu odpusti, ker ga noče nikdar več žaliti.

»O, vse ti odpustim, samo obljubi mi, da bodeš odslej lepo ubogal svoje stariše in dobre učitelje, ki te učijo tako lepih rečij!«

»Bom, bom,« ponavljal je deček vesel, da je prost grozovite ječe.

Kar je Milče obljubil, je tudi vestno izpolnil in postal je najpridnejši deček one vasi.

Tega dné se pa še sedaj često spominja in, kedar pride po naključju na mirodvor, ne pozabi obiskati zapuščenega groba v kotu na desni strani, kjer počiva njegov kaznitelj in dobrotnik.

Kedar pa vidi poredne dečke, ki se po potu grdo obnašajo, jih vsikdar posvari, rekoč: »Obnašajte se dostojno, da ne pridete v temno ječo!«

Kaj ne, dragi čitatelji, da hočete tudi vi spolnovati njegov nauk in povsod se dostojno obnašati ter ne šele čakati, da bi vas zmodrila — občutna kazen. *Kovačev.*

Na grobu mamice.

Pojdi, pojdi dete,
Kamor žene te srce.
Pojdi tja na božjo njivo,
Kjer v grobovih mrtvi spe.

Išči med grobovi,
Išči tisto jamico,
Gi zagrebala je prezgodaj
Tvojo dobro mamico.

Tam poklekni h grobu,
Toči, toči mi solzé,

Da izjokaš se pri mami
In vtolažiš si gorjé.

Ona te bo čula,
Gledala z nebes na té,
Za-te bo Boga prosila,
Posušila ti solzé.

Potlej rokci skleni,
Moli za-se in za njo,
Da, ko tebe smrt poseče,
Prideš k mamici v nebo.

A. O. Naum.

Uganke in šaljiva vprašanja.

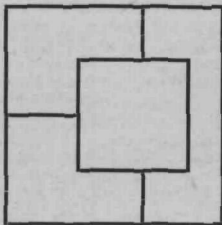
1. Kateri dar nam vse leto rabi, bodisi velik dar, ali pa majhen darček?
2. Katero oblačilo je že takrat vse luknjičasto, ko je novo?
3. Neka celota ima štiri dele, če ji odvzameš samo četrti del, ostane ti je vendar-le pol. Kako se imenuje?
4. Poznam besedo, katera ima pet črk, in če ji odvzameš dve črki, ostane ji še vedno pet.
5. Če gos tehta 6 kg in še polovico vse svoje teže, koliko tehta?

(Odgonetke v prihodnji številki.)

Odgonetke ugank in šaljivih vprašanj v deseti številki »Angeljčka«.

1. Naprstnik. — 2. Dete v zibelki. — 3. Vinska jagoda. —
4. Za zgubo ali za dobiček. — 5. Človek, ker se lahko prime za ušesa, osel se pa ne more.

Rešitev naloge v deseti številki »Angeljčka«:

PROŠNJA. Ker se leto bliža že koncu, prosimo one naročnike, kateri nam niso še poslali naročnine, naj blagovolijo to storiti kmalu, ker stroški so sedaj veliko večji, ko ima »Vrtec« stalno prilogo. V Ljubljani se naročnina lahko oddaje tudi v »Katoliški Bukvarni«.